

meget at gøre med nogle grundlæggende syn på børn og det frie rum, børn kan udvikle sig i.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ja, og så fru Pia Kristensen for et sidste spørgsmål, og så tror jeg, at vi kommer videre i ordførrækken, og hr. Søvnal kan få fri.

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Nu vil jeg godt citere en af Socialistisk Folkepartis normalt gode sparringspartnere, nemlig BUPL, eller rettere sagt Henning Pedersen fra foretningssudvalget i BUPL. Han siger i Politiken den 16. december 2003:

»Det er positivt, at vi har fået sat læring i en overordnet ramme, og at det er op til den enkelte institution, hvordan de arbejder med den. Vi har ikke noget imod, at loven bestemmer, hvilke temaer og mål vi skal arbejde med, men hvis der kommer centrale metodeplaner, så står vi af.«

Og det er ikke tilfældet i det her lovforslag. Der bliver metodefrihed.

Hr. Villy Søvnal sagde før, at det var, som om der var vendt om på de politiske partier her. Jeg kan ikke forstå, at hr. Villy Søvnal kan have noget imod to af de pinde, der er sat som temaer i det her forslag, for det må da kunne karakteriseres som SF-politik. Det handler om at etablere fællesskaber med andre, føle og udtrykke empati og respekt for andre, indgå i sammenhænge med andre og kende til demokratiske værdier, selvværd og grænsesætning, fantasi, kreativitet, følelser, stillingtagen, motivation og vedholdenhed.

Kl. 17.55

Hvis det ikke altid har været værdier for SF, så må jeg spørge: Hvad mener SF i dag? Har man totalt ændret holdning til de værdier?

(Kort bemærkning).

Villy Søvnal (SF):

Nej, bestemt ikke. SF er i voldsom grad tilhænger af fællesskaber. Det er jo derfor, vi angriber så voldsomt, når vi ser fællesskaber blive brudt ned, når vi ser, at appellen til egoismen i samfundet er for voldsom, som vi synes den er i øjeblikket, og at man må klare sig selv. Så, nej, vi har bestemt ikke ændret på de punkter.

Det, vi skiller på, er jo ikke den der helt overordnede diskussion om det. Det, vi skiller på i diskussionen, er, om det er klogt at sætte folk i gang med så central en manøvre, som der er lagt op til her, med at lave pædagogiske læreplaner i

en situation, hvor det er helt givet, at nogle ude i landet synes, det er noget, de bare skal lave, og som ikke er noget værd.

Jeg synes også, at debatten i dag har understreget, hvor svært det er at få de borgerlige ordførere, som siger, at de er tilhængere af det, til overhovedet at byde på, hvad det så indeholder, bortset fra, undskyld udtrykket igen, nogle banale eksempler på glæden ved at få læst op, om fornøjelsen ved at gynges eller en undren over, hvorfor bladene fra træerne falder ned – ja, det var rigtigt nok. Men er det virkelig det, vi skal?

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så har hr. Søvnal lejlighed til at forlade talerstolen, og det bliver nu fru Margrethe Vestager som ordfører.

Margrethe Vestager (RV):

Det Radikale Venstre har alle dage været varme fortalere for, at børn mødes i de behov, de har: motivation, varme, omsorg, svar på spørgsmål, udvikling, men selvfølgelig også tiring af nysgerrigheden for blot at nævne nogle få elementer.

Hele vores børnesyn bygger på, at børnelivet har sin egen ret som en del af menneskelivet og ikke blot er en forberedelse til en senere del. Børn skal lære de grundlæggende ting, som de har brug for i livet, i de første år: motorik, finmotorik, sprog, forhold til andre, det sociale spil osv. De lærer det af voksne, de lærer det af andre børn, de lærer det af sig selv i samspillet med deres omgivelser.

Det, som barnet lærer, erkender, erobrer, sker igennem spontane oplevelser af leg samt jo selvfølgelig også, når den voksne skaber situationer, der giver barnet mulighed for fornyelse, fordybelse, forandring og stimulering. Det sidste er et citat fra bemærkningerne til lovforslaget om læreplaner. Der står faktisk meget godt i bemærkningerne. Det største problem er lovforslaget, som de er knyttet til.

For det første er vi principielt betænkelige ved, at det er hensigtsmæssigt, at staten regulerer dette område. Der sker så meget i de lokale miljøer og i processen også omkring KiD-projektet, at man burde have tillid til, at ansvarlige voksne selv kan uden statslig lovgivning på området.

For det andet lægger institutionalisering af al aktivitet i dagpasningen op til, at al leg skal ses i et læringsmæssigt perspektiv. Samtidig siger lovforslaget, at barnet er medskaber af sin læ-